

LA HACKER

Tot comença al garatge del Derei. Una tarda de Juny, ens ensenya l'anunci d'un concurs de ciències que es celebraria l'any vinent a prop de la nostra antiga escola. No dubtem ni un segon en acceptar.

Després d'un dur procés de selecció, acabem decidint fer una màquina d'immersió virtual en la qual es podria jugar com si fos una *PlayStation*. Realitat virtual, li diuen alguns. La diferència és que no necessites ni ulleres ni controls; tot funciona a partir d'unes polseres que es connecten al sistema nerviós.

Tots quatre ja portem tot un any dissenyant-la i muntant-la per poder guanyar. És genial. Tots estem ben segurs que funcionarà, que tot sortirà bé. Menys en Derei. Tot el matí nerviós; suposo que es devia a que el projecte s'ha de presentar demà. La Mia i jo intentem tranquil·litzar-lo mentre la Cloe acaba d'afegir uns petits detalls a l'estructura del joc.

- Derei... - la Mia comença a perdre la paciència.

En Derei dóna voltes a la taula mentre juga amb les seves ulleres.

- Imagineu que no funciona, que fem el ridícul davant de tothom... Que ens sabotegen el programa...

En Derei i jo vam inventar el programa d'immersió dins del joc, mentre la Cloe i la Mia van muntar les polseres i el que seria la consola. Entre els quatre vam crear un joc dissenyat únicament per a aquesta. Per guanyar punts al concurs, el vam ambientar en la història de la ciència. El joc es basa en passar 5 nivells diferents, ajudant a científics coneguts en els seus descobriments.

- Derei, ja prou! Para quiet! El joc i la consola estan perfectes, ho hem comprovat mil cops.

La Mia l'agafa per les espatlles i fa el mateix que feia quan anàvem a l'institut, mirar-lo als ulls amb un posat autoritari perquè callés. En Derei sempre havia estat una persona insegura, era molt introvertit. En canvi la Mia era el contrari: segura i com un llibre obert.

En Derei continua murmurejant, la Cloe ja quasi ha acabat d'afegir els llums i la Mia ja torna a revisar el joc des de l'ordinador. De sobte, sona l'alarma del rellotge. Ja és tard i encara he d'estudiar per a l'examen de la universitat.

- Fins demà. - m'acomiado mentre arrenco la moto.

Em desperta el telèfon. És la Mia. Arribo tard al concurs. Em dutxo a corre-cuita i en arribar a la cuina agafó un munt de cereals i me'ls fico a les butxaques per anar menjant durant el trajecte. Passo els carrers pensant en el Derei i les seves suposicions. Com pot ser que pensi que algú ens sabotejarà el joc? Arribo al poliesportiu, on es presentaran els experiments. La moto de la Cloe ja és fora. Junt a la carpa hi ha la Cloe amb la seva cabellera rossa esperant-me amb els braços creuats.

- Mira que arribar tard, Enzo. Una mica més i pensàvem que t'havia agafat por. - la Cloe em mira desafiant.
- Com si tu mai t'haguessis adormit...

Encara tinc son i estic cansat, i és que ahir em vaig quedar estudiant fins tard. La Mia apareix junt amb el Derei.

- Vinga parella, calleu i entrem ja a dins.

Li dedico una ganyota, després hi entro.

El nostre projecte ha cridat l'atenció dels més petits, els quals s'apilonen per mirar el tràiler del nostre joc.

Les polseres brillen a la taula amb els seus llums blaus . L'avantatge d'aquestes és que et permeten jugar amb moltes persones alhora; i al connectar-se amb el teu sistema nerviós et deixen estàtic mentre jugues, així eviten accidents. El programa funciona de tal manera que es connecta amb la polsera i fa que els teus sentits vagin a compàs amb el que veus, olores, toques, escoltes o tastes al joc.

Després de la mitja hora d'exposició, toca la presentació individual de cada projecte. Per mostrar com funciona el nostre, ens ficarem els quatre dins del joc per fer la presentació. Els altres grups van passant i jo cada vegada tinc més angoixa, de sobte sento com una mà agafa la meua.

- Tranquil Enzo, tot sortirà bé. - em diu la Cloe.

Sento com em puguen els colors a la cara. Sort que el presentador crida el nostre equip. Tots quatre ens aixequem per pujar a l'escenari.

- Anem a per totes - va dir la Mia. En Derei estava més nerviós que mai.
- Benvolguts, avui estem aquí per presentar la nostra consola MSV, és a dir, la Matriu de Suspensió Virtual...

Després de presentar i explicar com funcionava la consola i el joc decidim fer la demostració. A la pissarra virtual es pot veure la pantalla d'inici de la MSV. Mentre juguem tothom ens veurà.

Ens posem les polseres i seiem a una de les quatre cadires. Comparteixo una mirada d'emoció amb la Mia per després iniciar el joc. Comença a sonar un soroll molt fort, com un brunzit. De cop i volta, una pessigada al canell. Tot comença a difuminar-se en un fons negre. Passen un parell de minuts on no veig res. De cop i volta, una llum engegadora m'il·lumina i deixo de notar la cadira.

Estic enmig d'un poble de l'edat mitjana junt amb els meus amics.

- Tot bé? - els pregunto.
- Tot segons el planejat, soroll fort, pessigada, fons negre i llum. Perfecte. Suposadament ara estem al principi del joc a l'any 1543 a Frauenburg amb en Nicolàs Copèrnic.

La Mia parla mentre assenyala un quadrat flotant que dona aquestes dades. De sobte apareix un anunci amb les instruccions de com jugar. Diu que tenim el control al nostre costat, on hi ha: el mapa del joc, l'inventari i el diari de missions. Després el quadrat explota per convertir-se en confeti daurat. Miro la Cloe i, per sorpresa meua, aquesta assenyala a alguna cosa darrere meu. Al girar-me descobreixo que hi ha una persona plantada al mig del carrer que porta una màscara.

- Això no estava programat.

La Mia sembla espantada i en Derei comença a tremolar. L'estrany comença a parlar.

- Benvinguts al vostre món creadors, ara sou els meus presoners.

Ràpidament en Derei intenta, amb els controls virtuals, prémer el botó de sortida. Es dissipa davant dels nostres ulls.

- Ha desaparegut! És un hacker!
- Estimats creadors, si voleu sortir del joc, haureu de superar tots els nivells. I no penseu que serà tan fàcil.

La figura desapareix amb un riure malèfic.

- I ara què? - la Mia té un semblat preocupat. - Segons el joc inicial hem de buscar Nicolàs Copèrnic i ajudar-lo. Ves a saber què ha fet el hacker per dificultar-nos el joc.

La Cloe sembla enfadada però també preocupada. Decideixo obrir la meva barra d'eines i agafar el mapa. El taller de Copèrnic es trobava a dos carrers.

- Anem, no vull passar ni un segon més aquí.

Arribem davant de la casa i truquem a la campaneta, un home d'ulls petits i cabell bombat obre la porta.

- Qui sou?

La Cloe se m'avança.

- Som quatre aprenents, venim a ajudar-lo amb el seu estudi de l'heliocentrisme.

L'home posa una cara de sorpresa i després afegeix:

- Doncs ja podeu marxar, no penso publicar res dels meus estudis.

Aquesta variable no existia en el joc, seria cosa del hacker. Miro la Cloe, és com si li haguessin tirat un cubell d'aigua freda.

- Podem saber a què es deu l'aturament del seu projecte?

La Mia s'ha posat davant de tots per enfrontar-se a Copèrnic.

- El meu estimat amic Georg Joachim von Lauchen, conegut com Rheticus, m'ha advertit dels perills i de les crítiques que rebré en aquesta carta, és per això que he decidit no portar-lo a la impremta.

I ens dóna la carta. No m'ho puc creure, això no té sentit, justament Rheticus va ser qui va convèncer Copèrnic per publicar el seu llibre de *De Revolutionibus Orbium Coelestium*, el qual desencadenaria una revolució científica.

- Si de veritat voleu que publiqui el meu llibre, haureu de portar-me una carta de Rheticus i que m'ho digui ell mateix.

I dit això va tancar-nos la porta als morros.

- I ara, què?

La Mia comença a perdre la paciència. En Derei juga amb les seves ulleres per després acabar dient.

- Si el hacker fa trampes, nosaltres també.
- A què et refereixes? - La Cloe sembla molt interessada.
- Doneu-me un paper de l'inventari, faré una carta a nom de Rheticus copiaré la que ens ha donat Copèrnic i afirmaré que ha de publicar el seu llibre.

La Mia no tarda ni un segon en treure el paper i agafar ploma i tinta de l'inventari. Mentrestant la Cloe va llegint la carta.

- La que sap fer millors imitacions és la Cloe, deixa-li a ella.- M'atreveixo a dir, mentre li passo el material.
- Crec que puc fer-ho. - ens diu amb un somriure. Em pugen els colors a la cara i aparto la mirada. A la Mia no li passa per alt.

Acabem la carta i tornem a trucar a la porta de Copèrnic. Obre i ens mira amb desconfiança.

- Aquí té, la carta del seu amic. Hi hem anat directament i ens l'ha encarregat a nosaltres.

La Mia li allarga la carta. No tarda ni dos minuts en llegir-la.

- Uff, doncs està decidit, aniré a la impremta ara mateix.

Tot s'atura. Quadrat daurat. N1V5LL 1 SUP5R47.

Sento com si m'estressin des del cel i tot es torna borrós. Obro els ulls, estem en una universitat?

- Marie Curie, França 1898.

La Mia llegeix el quadrat daurat amb una brillantor als ulls, ara que m'hi fixo, la Cloe també el té. Serà perquè totes dues estudien química a la carrera.

Caminem fins al punt que ens indica el mapa de l'inventari i allà, en una aula, trobem a Marie Curie. Està estudiant dos elements bastant perillosos; el plutoni i el radi. A les seves mans té un aparell estrany.

- És el primer intent d'electròmetre, servirà per calcular els graus de radioactivitat.

La Cloe m'ha llegit la ment. Sóc el primer en fer un pas endavant per parlar amb Curie.

- Marie Curie? Som els seus nous estudiants, estem aquí per ajudar-la en el que puguem.

De sobte, de darrere d'una de les taules apareix un home vestit amb una capa i una màscara. És ell, el hacker. Tot al nostre voltant es queda congelat.

- Vaja, vaja... Una pena que la vostra estimada Marie Curie hagi perdut les peces de l'electròmetre. Ara ja no ho tindreu tan fàcil, oi?

Per què la seva veu em sona? És massa familiar. Quan vull preguntar alguna cosa, desapareix. L'escenari ha canviat, ara Marie Curie està sortint per la porta amb una caixa de les seves coses per marxar.

- Esper! Encara pot aconseguir-ho, l'ajudarem a aconseguir les peces.
- És quasi impossible! Que no ho veieu? Arruïnada!

La Mia l'agafa de la mà i la torna a fer entrar a l'aula. En Derei treu un disseny de l'electròmetre de dins la caixa.

- No és tan difícil. Podem fer-ho.

Utilitzem tots els materials de l'inventari i ho aconseguim, l'electròmetre ja estava fet. La Cloe dedica una última mirada a la seva mestra, i després es centra en el quadrat daurat. N1V5LL 2 SUP5R47.

Ens teletransportem a una fàbrica lúgubre i desolada. Predomina una silueta al mig de l'estància. Segons el que recordo del joc, l'home assegut hauria de ser Nikolas Tesla Està plorant. Alguna cosa no va bé.

- Tots... me'ls han robat tots...! I els utilitzarà en contra meu: els raigs X, el làser ...
- Qui?- Va preguntar en Derei.
- Ha estat un home encaputxat amb màscara. S'ha amagat al meu estudi, on dissenyo i fabrico els experiments.- Tots vam compartir una mirada. El hacker.

Tesla s'aixeca i ens fa un senyal per seguir-lo. Arribem a una porta enorme, blindada.

- Aquesta porta condueix on jo solia provar els meus experiments, és una gran habitació blindada i aïllada de tot, per no córrer perill. Ara s'ha convertit en un infern.- continuava sanglotant mentre ens donava una clau.
- Ens n'ocuparem! - tots assentim.

Ens desitja sort i torna a la seva solitària cadira. Obrim la porta amb la clau i el primer que ens trobem és un obstacle. Raigs làsers, com els de seguretat de grans banca internacionals, semblen lladres. A la Mia li va especialment bé això d'esquivar raigs. En aconseguir superar-los, ens apropem a l'estudi de Tesla. Allà assegut hi ha el hacker, però no està sol, un robot enorme amb rajos X l'escortava. Abans de poder fer res, s'aixeca una mica la màscara i ens somriu. Després desapareix. El robot s'acosta.

- El botó d'off, el té al coll!- La Cloe fa un salt per esquivar un raig.

En veure'l, surto corrent davant del robot.

- Enzo, què estàs fent?!- En Derei està més blanc que la llet.

En un acte de valentia m'hi tiro a sobre i premo el botó. El robot s'apaga instantàniament. La Mia agafa el cofre i la Cloe em fa una abraçada inesperada.

- Estàs boig.- em diu.

Quan per fi entreguem els invents a Tesla, apareix el quadrat daurat. N1V5LL 3 SUP5R47. Encara així començo a tenir por, aquest joc s'està tornant més obscur del que era. Teletransportació. Mai m'acostumaria a aquesta sensació. Apareixem, però aquest cop hi ha alguna cosa diferent. Miro els meus amics i no els veig, però si els sento.

- Derei! Cloe! Mia!- començo a cridar com un boig- Que hi ha algú?- torno a cridar.

Però res, no obtinc cap resposta. Començo a mirar el voltant. Hi ha un ordinador al meu davant i el fons de la sala és negre. M'assec a la cadira amb un braç agafat al ratolí. A la part inferior dreta de la computadora puc observar la data. 1936.

Com si mai hagués existit desapareixen la taula, la cadira i l'ordenador. Prestament, entra a la sala un home amb els cabells pentinats cap a la dreta i vestit de marró. Alan Turing, matemàtic e informàtic teòric nascut a Londres. Porta a las mans dues cintes. Alça la mà i, per un moment, penso que m'assenyala, però el que està mirant no sóc jo. Darrere meu hi ha una immensa màquina que ocupa gairebé tota l'habitació. Està connectada amb un munt de cables que surten de tot arreu. En la part central de la màquina hi ha moltes cintes com les que porta ell a la mà.

Avança i em travessa com si fos boira. I ara que m'hi fixo, ho semblo, i cada cop més. Estic desapareixent? Què faig ara? Miro el meu voltant. Les cintes! Estan sobre la taula. Allargo el braç i ja les tinc. Vaig davant la màquina. Hi ha molts espais on

puc col·locar aquests rotllos. Com no m'espavili el joc acabarà per mi en aquest nivell. Miro detingudament tots els altres rotllos de cinta ja col·locats. És un algoritme! He de solucionar-lo.

Agafó la cinta groga i la col·loco en un espai del centre. En el moment que intento agafar la vermella se'm cau al terra. Les mans m'han desaparegut! L'agafó amb les dents i intento posar-la a l'últim espai. Si us plau que això funcioni... En aconseguir-ho tot comença a donar voltes. A la part superior de la màquina s'hi il·luminen lletres i números: N1V5LL 4 SUP5R47.

- Sí!- crido d'emoció.

Seguidament apareixen tots els altres i el meu cos torna a la normalitat.

- Ens ha anat de poc... Quasi no ho aconseguim... - En Derei em mira amb preocupació als seus ulls.
- Ja queda poc...- La Cloe s'acosta a la Mia, qui encara tremola.

Teletransportació. La Cloe i la Mia comparteixen una mirada de complicitat.

- Nivell de la Katherine G. Johnson, de la Dorothy Vaughan i de la Mary Jackson, 3 dones matemàtiques de raça negra que van participar en molts projectes de la NASA. - diu la Mia ja més tranquil·la.

Ens trobem a la NASA. I allà està d'esquena el hacker.

- Ei! És ell. - va dir la Cloe.

Surt corrents i nosaltres darrere seu. Correm per passadissos i pugem diferents escales. Al final arriba a una porta i entra molt decidit. Ens quedem immòbils, congelats, no sabem què fer. Uns minuts després, que van semblar hores, el hacker surt disparat de la sala.

Vaig a perseguir-lo quan algú m'estira del braç. La Cloe.

- Mira! - exclama assenyalant l'aula.

Miro on la Cloe assenyala. Allà estan, les tres dones més importants d'aquella època. Entro darrere del Derei. La Mia parla amb una d'elles.

- Ha entrat i ha robat uns papers molt importants pels viatges espacials de la NASA. Si cauen en mans equivocades, podrien fer que el rival dels Estats Units, la Unió Soviètica, els avanci.

Sortim decidits a recuperar els papers. Amb el mapa de l'inventari del joc ens dividim per buscar al hacker. Pujo fins a una sala de control amb la porta mig oberta. Entro sense titubejar i m'abalanço sobre la figura de negre que hi ha a dins. Abans de tocar-la desapareix, però deixa els plànols tirats a terra. Quasi l'atrapo...

- Nois! Ja els tinc!- exclamo mentre baixo les escales.

Ens trobem tots. Ningú pregunta res, anem directament a la sala d'abans. Entreguem els plànols i torna a aparèixer el quadrat flotant: N1V5LL 5 SUP5R47.

Últim nivell. Ja era hora... Ens trobem en un laboratori davant del conegut Stephen Hawking. Parla sol mentre escriu en una enorme pissarra.

- Hi ha un fenomen físic que consisteix en l'aparició sobtada de dues partícules, una de matèria convencional i una d'antimatèria. Tenint en compte que les ondulacions quàntiques generen parelles de partícules sobtadament, és possible

que una de les partícules es precipiti cap a un forat negre, i l'altra surti en direcció contrària. Serà possible? Radiació de forats negres...

Sense saber com, tot el joc es congela, i torno a sentir la teletransportació. Però com? obro els ulls i no puc creure el que veig, som a l'espai, en una nau amb direcció a un forat negre.

- A veure si us en sortiu d'aquesta...- la veu del hacker ressona per tota la nau.
- Pensa ràpid, pensa ràpid. Partícules, matèria,.. El camp gravitatori! Utilitzem-lo per sortir - exclama la Cloe.

No sé en quin moment la Mia i el Derei s'han posat als pilots de la nau. Però no funciona. Anem directes cap al forat negre.

- I si, i si... Derei! Crea en el forat negre un virus per infectar el joc amb l'ordinador de la nau. - dic i amb l'última esperança agafo la mà de la Cloe.

En Derei no dubta ni un segon, agafa l'ordinador i posa un codi. Qui anava a dir que seriem xuclats per un forat negre?

Ens despertem, tornem a la realitat, com si res hagués passat. La Cloe agafant-me de la mà, en Derei espantat, la Mia sorpresa i el públic atònit. En dos segons tots celebrem xisclant i saltant d'alegria. Miro a la Cloe al meu costat i, amb un impuls, li faig un petó. Es queda atònita, després em somriu. Però per alguna estranya raó tot el públic ens mira, desconcertats.

- No heu vist tot el que hem aconseguit?! Estàvem atrapats en aquell maleït joc, algú l'ha manipulats!- exclamo.
- Han passat només 2 minuts des que heu encès aquell trasto! I només hem vist una pantalla negra! Això no és un experiment ni és res!- va exclamar l'audiència.
- No pot ser, no, no, no...- va murmurar en Derei.
- Em ve al cap la teoria de la relativitat d'Einstein, a vosaltres no? És a dir, l'estància al videojoc per a nosaltres ha estat unes hores, en canvi, la gent ho ha presenciats com si fossin segons.- diu la Mia divagant.

Discutim sobre el causant. Qui seria el hacker? No ens adonem que tot just el jurat ens està cridant l'atenció.

- Nois, és l'última vegada que ho diem, sortiu de l'escenari! Ara mateix! No heu fet res més que el ridícul!

No teníem dret ni a una segona oportunitat. Quin fracàs... Tot el treball i les hores aplicades per a res. Mentre deixem que el següent equip pugui a l'escenari, una ombra que es belluga darrere la cortina capta especialment la meua atenció, un cable vermell sospitosos sortia de sota d'aquesta.

- Epa! Quiet!- exclama la Cloe.

Sense pensar-ho arrenquem a córrer darrere d'aquell individu, quan s'amaga en un dels lavabos. La Cloe tira la porta a terra.

- No em feu mal, si us plau...!- exclama una veu coneguda de la caputxa de l'estrany.
- No pot ser, Naomi?

Allà està, la cinquena però eliminada integrant del grup: la hacker.

